

Arrest

nr. 193 566 van 12 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van *“de beslissing genomen door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie uitzonderlijk verblijf, Sectie 9bis, dewelke haar ter kennis werd gebracht op 5 januari 2016 [...] dewelke geannuleerd werd op 6 maart 2017 en vervangen werd door eenzelfde beslissing met eenzelfde referentie, dd. 7 maart 2017”*.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PASGANG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

In de mate dat het beroep werd ingediend tegen de beslissing van 13 december 2016 die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 5 januari 2016, moet worden vastgesteld dat deze beslissing werd ingetrokken en dus niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is. Het beroep ertegen heeft overigens ook reeds zijn beslag gekregen met het arrest nr. 187 954 van 6 juli 2017. Het beroep is in zoverre dan ook onontvankelijk.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.09.2016 werd ingediend door:

*E(...), K(...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier sedert december 2010 in België zou verblijven, dat zij via haar zus haar man heeft leren kennen, dat zij in 2014 in het huwelijk is getreden met mijnheer B(...) M(...) M(...) E(...) A(...) en dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. We dienen op te merken dat deze elementen niet aanvaard kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier is gebleken dat betrokkene haar aanvraag tot gezinshereniging op 27.06.2016 werd afgesloten met een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 13.07.2016. Een bevel waaraan betrokkene geen gevolg heeft gegeven. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Ook het feit dat zij gehuwd is geweest met de heer B(...) M(...) M(...) E(...) A(...) kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De studie van het administratief dossier heeft namelijk aangetoond dat mevrouw haar echtgenoot ondertussen is komen te overlijden. Niettegenstaande wij deze gebeurtenis ten zeerste betreuren dienen wij dit stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene als weduwe een weduwepensioen geniet kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat er geen onderbreking hoeft te zijn in het genieten van dit weduwepensioen. Dit pensioen kan ook verder uitbetaald worden bij een (eventueel tijdelijk) verblijf in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij ondertussen alleen in de gezinswoning zou wonen en dat zij zou worden opgevangen door haar zus, vrienden en kennissen uit de buurt. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit gegeven haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Nogmaals, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt aan dat zij enkel actieve familiale banden zou hebben met haar zus en dat zij alhier vrienden en kennissen zou hebben dewelke in België wonen. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Volledigheidshalve merken wij nog op dat betrokkene niet aantoonde dat haar banden hier in België dermate nauw zouden zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden moeten vallen.

Betrokkene haalt aan dat zij geen familie of vrienden in haar land van herkomst zou hebben waarnaar zij zou kunnen terugkeren, noch zou zij enige eigendom hebben en noch zou zij gemakkelijk een huurwoning kunnen vinden. Ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering zou kunnen ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De bewering dat zij een slechte relatie zou hebben met haar familie in Marokko volstaat ook niet om weerhouden te worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene deze loutere bewering niet staft met de nodige bewijsstukken. Bovendien wordt betrokkene niet gevraagd zich te vestigen bij haar familie in Marokko. Zij dient haar aanvraag aldaar in te dienen. Van zodra zij over de nodige documenten beschikt kan zij terugkeren naar België. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat zij in 2011 een dringende medische ingreep onderging en dat zij daardoor noodgedwongen beroep diende te doen op het OCMW, hetwelke deze hulp toekende. Betrokkene toont niet aan waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou vormen. Betrokkene toont niet aan waarom dit gegeven haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij alhier sedert 2010 zou verblijven, dat zij hier tal van vrienden en kennissen zou hebben, dat zij verschillende steunverklaringen kan voorleggen, dat zij haar sociale en familiale leven alhier zou hebben, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een taal cursus heeft gevolgd en dat zij ook andere taallessen actief zou volgen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Het middel luidt als volgt:

" 1. Wat betreft de miskennis van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de motivering van bestuurshandelingen:

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing uitvoerig, doch in standaardformuleringen uiteenzet waarom de aanvraag in België onontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden ;

Dat deze beslissing echter door simplificatie en standaardformuleringen voorbijgaat aan de elementen van het dossier, die wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden uitmaken. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing de rechtmatige belangen van verzoekster schaadt en deze dus belang heeft om de beslissing aan te vechten;

2.

Naar aanleiding van het indienen van het voorgaande annulatieberoep, werd een - met veel moeite bekomen - "verklaring op eer" gevoegd aan het dossier, waarbij haar zus/Marokkaans familielid verklaard dat mijn cliënte verbannen werd uit de Marokkaanse tak van de familie omwille van haar huwelijk met een buitenlander en bedreigd wordt door haar Marokkaanse en in Marokko verblijvende broers.

Op geen enkele wijze gaat de dienst vreemdelingenzaken in op dit argument en later, op dit stuk, hetgeen dan ook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de motivering van de bestuurshandelingen uitmaakt. Het is immers de dienst vreemdelingenzaken die verzoekster bij afwijzing van haar eerste verzoek op grond van artikel 9bis er op wees dat zij geen enkel element aanbracht waaruit haar onmogelijkheid om terug te keren zou kunnen afgeleid worden. Wanneer dit element dan gedurende het annulatieberoep aangebracht wordt, doet de dienst vreemdelingenzaken of de neus bloedt en herneemt haar eerdere argumentatie aangaande de familiebanden zonder meer.

De dienst vreemdelingenzaken leest de elementen "geen actieve familiebanden" en "door haar familie verstoten" foutief als een bewering dat mevrouw E(...) geen Marokkaanse familie (meer) heeft, hetgeen weergegeven wordt in de 2 bestreden beslissingen.

Daarentegen benadrukte mevrouw in haar aanvraag dat zij wel degelijk familie heeft in Marokko, doch deze zijn juist de reden dat zij niet kan en niet wil terugkeren naar haar geboorteland. De dienst vreemdelingenzaken gaat hieraan evenwel vlot voorbij met een uitgebreide standaardredenering dat het niet geloofwaardig is dat zij geen familiale banden meer zou hebben omdat zij reeds lang in Marokko gewoond heeft?! Naar aanleiding van het neerleggen van stuk 11 (verklaring op eer), wijzigde deze redenering niet.

Aangaande deze bedreiging door haar familie, het inroepen van artikel 3 EVRM en de door verzoekster voorgedragen elementen, vermeldt de bestreden beslissing dat:

"... de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een algemene bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. ..."

Zulks kan geenszins als een correcte naleving van de motiveringsplicht beschouwd worden, gelet op het bijbrengen van relevante stukken, er wordt naast de kwestie gemotiveerd.

3.

De dienst vreemdelingenzaken stelt vervolgens zonder meer dat het ongeloofwaardig is dat mevrouw E(...) geen andere, niet-familiale, banden meer zou hebben.

Mevrouw E(...) gaf echter aan uit een zeer conservatieve familie te komen en steeds gedwongen thuis gebleven te zijn in afwachting van een huwelijk, zoals zovele Marokkaanse vrouwen in strikt en minder strikt religieuze gezinnen. Eens de 30 gepasseerd, blijft een huwelijk meestal uit, waardoor deze vrouwen onder sociale druk gedwongen een teruggetrokken bestaan dienen te leiden.

Zij slaagde er niettemin in met een buurvrouw mee op reis te gaan naar België met een toeristenvisum, eens in België liet deze vrouw haar echter koudweg achter en sindsdien heeft mevrouw E(...) met haar geen contact meer kunnen hebben. Los hiervan is een terugkeer naar een buurvrouw of andere kennis uit de buurt van haar Marokkaanse familie, onmogelijk, gelet op de bedreiging die dit uitmaakt voor haar fysieke integriteit.

Het was voor mevrouw E(...) bijzonder moeilijk om zelfs nog maar een begin van bewijs van de huidige situatie te bekomen, ondanks herhaaldelijk aandringen van haar raadsman. Met de hulp van haar in België gevestigde zus G(...) E(...), slaagde die laatste er na lang aandringen haar Marokkaanse zus F(...) E(...) zo ver te krijgen dat zij een verklaring op eer aflegde. Dit nam ruim tijd in beslag, omdat haar broers uiteraard niet op de hoogte mochten zijn dat F(...) K(...) zou helpen. (Stuk 11)

Niettegenstaande deze elementen aangaande de ontvankelijkheid van het verzoek om een tijdelijk verblijfsrecht op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verkrijgen, aangehaald werden, volgde hier geen gericht antwoord op, waardoor de motiveringsplicht geschonden uit artikel 2 en 3 geschonden wordt. Het louter vermelden van een uitgebreide standaardredenering kan immers niet gelijk gesteld worden met het antwoorden op argumenten die naar voren gebracht worden en de kern van de zaak betreffen. Zulks als motivering kwalificeren zou regelrecht ingaan tegen de geest van de wet betreffende de motiveringen van bestuurshandelingen en de deur openzetten voor een al te formalistische invulling hiervan.

5.

Wat betreft het per nota aangevoerde argument van verweerster dat een verklaring op eer geen afdoende bewijs oplevert, dient de vraag gesteld te worden wat wel afdoende bewijs zou kunnen opleveren en realistisch kan bekomen worden. Enerzijds dient benadrukt te worden hoe moeilijk het was om de verklaring op eer te bekomen, zonder haar Marokkaanse zus bloot te stellen aan fysiek geweld vanwege haar broers en anderzijds wordt intra-familiaal geweld zelden tot nooit aangegeven in Marokko, al zeker niet wanneer dit uitgaat van mannelijke familieleden tegen vrouwelijke familieleden. Minstens dient aanvaardt te worden dat een redelijke schijn van rechtmatigheid voortvloeit uit de bekomen verklaring op eer en deze aldus niet zomaar naast de zaak kan neergelegd worden.

6.

Wat betreft het per nota aangevoerde argument dat mevrouw niet verzocht wordt zich bij haar familie of in de buurt van haar familie te vestigen, dient opgemerkt te worden dat mevrouw niet het minste geld bezit en heden leeft met ondersteuning van haar burens, haar buurvrouw in het bijzonder. Het terugsturen van verzoekster komt dan ook neer met haar in mensonterende omstandigheden plaatsen, aangezien geen enkel geloofwaardige opvangmogelijkheid bestaat in Marokko voor vrouwen in haar situatie.

Ten einde van haar weduwepensioen te kunnen genieten, dient zij zowel in België als in het buitenland een domicilie-adres te bezitten, eventueel ook een bankrekening. Mevrouw bevindt zich echter in de situatie waarin ze geen domicilie-adres kan krijgen in België omdat ze ingevolge het afwijzen van de gezinshereniging geschrapt werd, noch in Marokko, omdat ze geen geld heeft om zelfs maar de kleinste kamer op het platteland te huren.

Aldus dient vastgesteld te worden dat de dienst vreemdelingenzaken niet aan de motiveringsvereiste voldoet, doordat zij, niettegenstaande zij de gevraagde elementen ontving, haar beslissing introk en een nieuwe beslissing nam, hierop geenszins concreet ingaat.

2. Betreffende de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM:

1.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat «Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.»

Artikel 8§1 van het EVRM bepaalt dat «Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.»

Overwegende dat in casu een geval voorligt waarbij verzoekster enkel (actieve) familiale banden heeft met haar zus (G(...) E(...)), dewelke in België woont en werkt, evenals enkel vrienden en kennissen heeft dewelke in België wonen/verblijven en haar man geldig in België woonde en werkte doch jammer genoeg kwam te overlijden. Dat ontegensprekelijk vaststaat dat het privé/familiale leven van mevrouw zich integraal in België afspeelt. Dat mevrouw dan ook haar verzoek steunt op haar recht om haar privé/familiale leven gewaarborgd te weten (artikel 8 EVRM). Het terugsturen van mevrouw naar Marokko, maakt de uitoefening van dit recht onomstotelijk onmogelijk.

In casu werd een bevel tot verlaten van het grondgebied afgeleverd en wordt de facto een einde gesteld aan het verblijf op het grondgebied. Gelet op deze elementen is een schending van artikel 8 EVRM wel degelijk aan de orde, in tegenstelling tot hetgeen verweerster voorhoudt.

Mevrouw toont enerzijds door de bijgebrachte stukken aan dat haar familiale leven zich in België afspeelt en anderzijds steunt zij volledig financieel op deze personen, aangezien mevrouw geen enkele inkomst, noch (spaar)geld heeft. Aldus liggen er in casu bijkomende elementen van afhankelijkheid voor anders dan de normale affectieve banden. (R.v.V. 142.746 van 3 april 2015)

Het feit dat mevrouw geen andere familiale banden heeft dan dewelke zij op heden in België heeft, dient eveneens meegenomen te worden in de afweging betreffende de toepasselijkheid van artikel 8 EVRM. Immers, de in artikel 8 EVRM gevestigde rechten hebben niet louter betrekking op de klassieke situatie waarbij iemand over een (grote) familie beschikt. De eerder beperkte (familiale) relaties die verzoekster noch resten en zich allen in België bevinden, zijn dan ook beschermingswaardig.

Verzoekster toonde reeds aan dat zij in Marokko het huidige gezinsleven niet kan leiden, enerzijds door haar vijandige familie en anderzijds door de fysieke afstand en visumvereiste voor haar Belgische relaties. Aldus liggen wel degelijk hinderpalen voor het verderzetten en uitbouwen van een gezinsleven, waardoor het door verweerster op pagina 10 van haar nota aangehaalde arrest van het EHRM geen toepassing vindt in casu.

2.

Overwegende dat in casu, mevrouw 51 jaar oud is, weduwe, alleenstaand, geen enkele actieve familiale band heeft in haar geboorteland Marokko en eveneens geen vrienden of kennissen heeft waarbij zij terecht kan in Marokko. Dat, mevrouw uit haar familie verstoten werd omwille van haar huwelijk met mijnheer E(...) A(...). In het bijzonder haar broers, konden dit huwelijk en de gepercipieerde schande voor de familie absoluut niet verwerken en dreigden er meermaals mee haar te doden als ze door zou gaan met het huwelijk. Gegeven deze situatie en de huidige - verslechterende/ steeds meer conservatief islamiserende - context in de Marokkaanse maatschappij, mevrouw bijzonder veel moeilijkheden zal kennen om een woonplaats te vinden en om in haar levensonderhoud te voorzien, zonder dat zij zich gedwongen ziet zich te huwen of op mensonterende wijze aan geld zien te geraken om in eerste instantie een onderkomen te kunnen vinden.

Dat mevrouw geen enkele inkomst of spaargeld heeft waarmee ze in Marokko zelfs maar tijdelijk in haar basisbehoeftes kan voorzien. Dat de situatie waarin mevrouw zich zal bevinden duidelijk gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of degraderende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Dat mevrouw zich daarenboven nog in een land zou bevinden waar een alleenstaande vrouw het sowieso moeilijk heeft omwille van de heersende opvattingen en cultuur, dit bovendien zonder onderdak of geld en dat terwijl haar broers haar uit de familie verstoten hebben en haar fysieke integriteit bedreigen. (Stuk 11)

Aangaande artikel 3 EVRM en de door verzoekster voorgedragen elementen, vermeldt de bestreden beslissing dat:

"... de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een algemene bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op de het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. ..."

Stuk 11 maakt wel degelijk een begin van bewijs uit en is, gelet op de situatie, reeds een omstandig begin van bewijs, waar niet zomaar met een standaardformule kan naastgekeken worden. Uit het hoger uiteengezette en het verzoekschrift, blijkt daarentegen dat verzoekster juist over de concrete problemen in haar situatie praat: het als oudere alleenstaande door haar familie verstoten vrouw toekomen in een land met een de facto onbestaande sociaal vangnet, zonder geld, huisvesting,... Mocht mevrouw tussentijds niet uitgeschreven geweest zijn en aldus haar weduwepensioen kunnen ontvangen hebben, had zij voldoende financiële middelen kunnen opzijzetten om bij een eventuele terugkeer naar Marokko het nodige te doen opdat zij aldaar een onderkomen en domicilie kan huren en haar weduwepensioen kan ontvangen.

Aldus, ligt gegeven de omstandigheden, een inbreuk voor op artikel 3 EVRM.

Overwegende dat mevrouw geenszins erop uit is om te profiteren van het systeem en dan ook in eerste instantie geen permanent verblijfsrecht vroeg in België.

Dat mevrouw de Belgische staat slechts verzoekt om haar op grond van artikel 9bis Vw. Een tijdelijk verblijfsrecht toe te kennen van 18 maanden, ten einde haar toe te laten zich verder te integreren en werk te zoeken, waardoor zij niet ten laste zal vallen van het OCMW en een bijdrage kan leveren aan het sociale en economische weefsel. Mevrouw volgt taallessen en vanaf dit wettelijk mogelijk is, wenst zij op zoek te gaan naar werk.

Dat mevrouw na afloop van de termijn van 18 maanden voornemens is een verlenging vragen, waarbij aldus haar integratieproces kan geëvalueerd worden. Dat mevrouw gedurende deze 18 maanden eveneens de mogelijkheid heeft om geleidelijk aan de banden met haar thuisland weer op te bouwen en een financiële reserve op te bouwen, opdat zij bij een onverhoopte negatieve beslissing kan terugkeren zonder in erbarmelijke en mensonwaardige omstandigheden terecht te komen.

Dat mevrouw bij hernieuwde inschrijving in de bevolkingsregisters sowieso geniet van het weduwepensioen van haar echtgenoot, waardoor zij geen onredelijke maatschappelijke belasting vormt gedurende haar verblijf in België.

Om deze redenen, verzoekt mijn verzoekster U, haar op grond van artikel 9bis V.w. een tijdelijk verblijfsrecht van 18 maanden toe te kennen, waarbij mevrouw toegelaten wordt om te werken.

De aangehaalde elementen betreffen zowel de ontvankelijkheid als de grond van de zaak, onder voorbehoud van argumenten die nog gevoegd worden gedurende de procedure.

Verzoekster en diens raadsman stellen zich ter uwer beschikking om ieder nuttig element of verduidelijking over te maken."

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

4.3. In een eerste middelonderdeel verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een standaardmotivatie en betoogt zij dat zij na het indienen van haar annulatieberoep met veel moeite een verklaring op eer heeft bekomen waarbij haar zus verklaart dat verzoekende partij werd verbannen uit

de Marokkaanse tak van de familie omwille van haar huwelijk met een buitenlander en dat zij wordt bedreigd door haar in Marokko verblijvende broers.

De verzoekende partij viseert het volgende motief in de bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat zij geen familie of vrienden in haar land van herkomst zou hebben waarnaar zij zou kunnen terugkeren, noch zou zij enige eigendom hebben en noch zou zij gemakkelijk een huurwoning kunnen vinden. Ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering zou kunnen ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De bewering dat zij een slechte relatie zou hebben met haar familie in Marokko volstaat ook niet om weerhouden te worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene deze loutere bewering niet staft met de nodige bewijsstukken. Bovendien wordt betrokkene niet gevraagd zich te vestigen bij haar familie in Marokko. Zij dient haar aanvraag aldaar in te dienen. Van zodra zij over de nodige documenten beschikt kan zij terugkeren naar België. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. “

De bewijslast bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf ligt bij de aanvrager zelf, die alle elementen en bewijsstukken moet bijvoegen die naar zijn oordeel de aanspraken rechtvaardigen. In de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing had de verzoekende partij het volgende aangehaald:

“Mevrouw heeft geen familie of vrienden in haar geboorteland waarnaar zij kan terugkeren, noch heeft zij enige eigendom of kan zij al alleenstaande vrouw makkelijk een huurwoning vinden in Marokko. [...] Mevrouw heeft een zeer slechte relatie met haar familie – dewelke zij, zowel als haar zus, als overdreven religieus en hypocriet bechrijven- en onderhield begrijpelijkerwijze geen enkel contact meer met familie of andere personen wonende in haar geboorteland, waardoor dient vastgesteld te worden dat haar gehele sociale en familiale leven zich in België afspeelt.[...]”.

Op geen enkel moment maakte zij gewag van het feit dat zij zou zijn verstoten door haar familie of zou worden bedreigd door haar broers omwille van haar huwelijk met een buitenlandse man.

Derhalve is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de beweringen van de verzoekende partij dat zij een slechte relatie zou hebben met haar familie niet worden gestaafd met de nodige stukken.

In de mate dat de verzoekende partij daaraan wenst tegemoet te komen in het kader van de onderhavige annulatieprocedure door het bijvoegen van een verklaring op eer van haar zus, moet worden benadrukt dat zij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Het spreekt verder voor zich dat de verwerende partij geen schending van de formele motiveringsplicht kan worden verweten doordat zij geen rekening heeft gehouden met stukken die haar niet werden voorgelegd.

Wat er ook van zij, in de bestreden beslissing kan dienaangaande ook worden gelezen dat betrokkene niet wordt gevraagd zich te vestigen bij haar familie in Marokko. De verzoekende partij stelt daar tegenover dat zij in Marokko steeds een zeer teruggetrokken bestaan heeft geleid, onder druk van haar zeer conservatieve familie zodat zij ook niet op vrienden of kennissen aldaar kan terugvallen, maar dit is slechts een loutere bewering zonder meer, die overigens in schril contrast staat met het door haarzelf aangehaalde gegeven dat zij met een derde naar België is gereisd met een toeristenvisum. Ook het feit dat deze derde – een voormalige buurvrouw- haar koudweg heeft achtergelaten en zij met haar geen contact meer kan hebben, is slechts een bewering, waaraan geen geloof kan worden gehecht.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, op grond van de haar voorgelegde elementen, niet deugdelijk kon oordelen dat zij niet voor korte tijd bij familie, vrienden of kennissen zou

kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie, temeer nu zij ruim 40 jaar in Marokko heeft verbleven. In die zin is verzoeksters argument dat zij niet beschikt over de nodige financiële middelen om zelfs maar de kleinste kamer op het platteland te huren, niet dienstig. Overigens is ook dit een loutere bewering, die op geen enkele wijze wordt gestaafd. Daargelaten de vraag of verzoekende partij al dan niet toegang heeft tot haar weduwepensioen, toont zij hiermee immers nog niet aan dat zij *“niet het minste geld bezit en heden leeft met ondersteuning van haar bureu”*, met andere woorden dat zij geen toegang zou hebben tot andere middelen van bestaan.

Het eerste middelonderdeel is dan ook ongegrond. Voor wat de in dit middelonderdeel reeds aangeraakte schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan worden verwezen naar wat volgt.

4.4. In een tweede middelonderdeel richt verzoekende partij zich op de door haar aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij verwijst hierbij in essentie naar haar bovenstaand betoog, namelijk dat haar leven zich integraal in België afspeelt, dat zij geen andere familiale banden heeft in Marokko en dat zij volledig financieel is van personen in België.

Aangaande de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld in de bestreden beslissing:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De verzoekende partij verwijst opnieuw naar haar stuk 11, met name de verklaring op eer van haar zus, maar dienaangaande kan worden herhaald wat reeds eerder werd gesteld: dit stuk werd niet voorgelegd ten tijde van de aanvraag, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden in het licht van de beoordeling van artikel 3 van het EVRM.

Evenzeer kan naar worden verwezen naar hetgeen reeds werd gesteld aangaande verzoeksters beweringen dat zij geen familie, vrienden of kennissen heeft waar zij desgevallend tijdelijk kan verblijven, en naar haar bewering dat zij geen financiële middelen heeft. Er werd immers reeds geoordeeld dat deze beweringen niet werden aangetoond zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in een onmenselijke situatie zou terechtkomen doordat zij, zonder huisvesting, financiële middelen en zonder enig sociaal of familiaal vangnet in Marokko zou moeten verblijven in afwachting van de behandeling van haar aanvraag.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of de motiveringsplicht dienaangaande is dan ook niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending betreft van artikel 8 van het EVRM, heeft de gemachtigde het volgende vastgesteld in de bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat zij ondertussen alleen in de gezinswoning zou wonen en dat zij zou worden opgevangen door haar zus, vrienden en kennissen uit de buurt. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit gegeven haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Nogmaals, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt aan dat zij enkel actieve familiale banden zou hebben met haar zus en dat zij alhier vrienden en kennissen zou hebben dewelke in België wonen. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Volledigheidshalve merken wij nog op dat betrokkene niet aantoonde dat haar banden hier in België dermate nauw zouden zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden moeten vallen.”

De verzoekende partij herhaalt slechts dat haar familiale- en privéleven zich integraal in België afspeelt, maar laat na om met concrete argumenten aan te tonen dat, zelfs zo een familieleven of privéleven zou kunnen worden aangenomen, de verwerende partij in strijd met artikel 8 van het EVRM zou hebben geoordeeld dat een tijdelijke scheiding om in het land van herkomst een aanvraag in te dienen geen schending van deze bepaling zou inhouden. Dit klemt des te meer nu het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Nu ter zake ook reeds is komen vast te staan dat de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in afwachting van de behandeling van haar aanvraag niet zou kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen, toont de verzoekende partij niet aan dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

4.5. In zoverre de verzoekende partij ten slotte de Raad verzoekt om haar een verblijfsrecht toe te kennen gedurende 18 maanden met toelating om te werken, stellende dat zij er niet op uit is om te profiteren van het Belgische systeem, dat zij verder zal blijven integreren en werken van wanneer dat kan, dat zij na 18 maanden voornemens is een verlenging aan te vragen en dat zij dan geleidelijk de banden met haar thuisland weer kan opbouwen en een financiële reserve kan opbouwen, moet erop worden gewezen dat de Raad slechts optreedt als annulatierechter en in het kader daarvan enkel de wettigheid van de thans bestreden beslissing kan toetsen, en daartoe dus niet de bevoegdheid heeft.

4.6. Het beroep moet worden verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS